

Botos Ferenc

Ananké

csendesen nézem
 a zúgó zsilip felett
 hintázó pókot
 hold süt szobádba
 miben reménykedhetsz még
 megbotló árnyék

Koromszín úton

májusi napfény
 kátrányszagú hamucsend
 ez itt a rámpa
 hűlő árnyékban
 egy gyári márkajelzés
 még olvasható

Petőcz András

Aki voltam

Van úgy, hogy néz, hogy ámul csak az Isten,
 hogy mennyi a minden, mennyi a minden,
 hogy lám, a sok, az éppen nem kevés,
 és fárasztó a tevékenykedés.

Kezdődhetett ezzel: megszülettem én.
 Alig se csenevész, vidám kis legény.
 Aztán meg rám nézett, barátom, Isten,
 és hogy a barátom, nem nagyon hittem.

Talán Lucifertől vehette kölcsön
 szokását, hogy ne nagyon költsön
 szegény enmagamra.

Megmaradtam annak, aki voltam,
 örökké sietvén, örökké loholtan,
 mindig elmaradva.

Nem éppen játék

*TéDének,
a Calora és Creative emlékére*

Minek felírni?, úgy is elfelejtem,
így töpreng az Úr, az édeni kertben,
aztán meg azt mondja, felírom mégis,
tán majdan megsegít egyszer az Ég is.

Sétálgat az uccán, mindenfelé kosz,
tolvajbanda jó, és mindent eloroz,
fegyver a kezükben, nem éppen játék,
kicsinkét vésztjósító most ez a tájék,

amerre épp járok, suttogja az Úr,
ez még itt a múlt, vagy ez már a futur?,
nem ad választ, hajh!, senki, senki, senki.

No, akkor, felírom, egye meg az eb,
ettől a tudásom nem lesz kerekébb,
szól, és elkezd egy cédulát keresni.

Hohl Ferenc

Alkalmi panaszdalból

„Ó, csak ha tudnám, mi helyett vagyok! Mert
bízom benne, hogy létem mégiscsak: valami *helyett* áll.
Azaz: valami ellenében vagyok ott, ahol vagyok.
Hogy a jóisten tudta, hogy ha nekem
szavaz bizalmat a létezés nagy állásbörzójén,
mit veszít. És legfőképp: mit nyer,
általam.

Hogy valakit – minden kezdeti nehézség ellenére –
mégis sikerült háttérbe szorítanom. Kitakarnom,
minden tagommal. Sorba, minden létezőt.

Ily számítható
lenne a létezés? Hogy ha én nem, akkor egyből ő?
Vagy az? Mint akit csak előrelöknek
a sorban: „Igen, uram, most maga az!”
Így már nem is olyan nagy dolog,
ha mégis én. Ha mégis ő. Hogy a létezés –
mégis el- és felcserélhető?”